

Barnes Brev

Fader de smaa Børn komme til mig! Marc. 10. 13-16.

WILHELM - COPPER - ST. LOUIS

No. 7. }

Juli 1876.

}{ 2. Aarg.

Den lykkelige lille Anna.

Det var en Dag saa vakker,
da Solen lystede varm,
jeg gik opover Bakker
tilfods med Kurv paa Arm.
Sletningen Frygt jeg solte
paa Skovens øde Sti;
thi Pappas store "Hero"
saa venlig fulgte mig.

I Kurven Middagsmaden
saa god og varm jeg bar
til Fader, som i Skoven
paa Arbejde nu var.
Med Glæde skal han sige,
naar Maden han har faa'et:
Du er en dygtig Pige,
som Veien hid har gaa't.

Vor Hero gik ved Siden
fuld af Begierlighed
til Pappas Mad at smage,
dog fik jeg gaa' isred.
Da han en streng Examen
for Udbyd had' udstaaet
og faaet endel af Klagen,
som jeg af Mor had' faa't.

I Træer Jubeltoner
fra tusind' Munde lød.

Jeg sang om min Forsøner,
som Hjertets Fryd mig bød.
— Naar Glæde Hjertet stemmer,
skal jeg ei synge ud?
Jo synge, til jeg glemmer
Jordlivets Storm og Slud.

Mit Die, før saa sænket,
mod Himlen op nu saa,
og mellem Træers Toppe
jeg saa Guds Himmel blaa.
Den var saa skjøn og rolig,
jeg tænkte: da den er
et Guls i Herrens Vostig
— mon jeg en Nabning ser?

Min Mor saa tidt har sagt mig,
at Gud berøppe vor,
og elsker os og kælder
den, som paa hammen tror.
Jeg tænkte før, at Himlen
saa langt — langt borte var,
at Vøn fra Jordlivsbrimlen
ei frem mod Maaket bar.

Men under denne Vandring
imellem Skovens Træ'r,
jeg syntes, Himlen sænktes
mod Jorden mer og mer.

Jeg tænkte: Solens Glimren,
det er hans Bennesuil.
Paa Jord jeg havde Himlen,
skönt i en mindre Stil.

Den hulde, milde Fader,
som føder Spurve smaa,
skönt de har ingen Fader
og ei kan hofse, saa;
han Trærne gi'r Farve
og Blomsterne sin Pragt.
Om stort — om mindste Farve
han holder troelig Vagt.

Gid vi maa Herren elske
og gjøre, hvad han vil.
Gid vore Hjerters Templer
blot ham maa høre til.
Om Veien da er liflig
— om den er mørk og trang,
skal den dog saligt lede
til Frelseren engang.

Jeg saa mod Himlens Høie,
naar Mørket snart faldt paa,
og Millioner Stjerner
mig hilste fra dens blaa.
"Er Himlen sliq paa Møngen,
hvad skal da Netten bli," —
saa tænkte jeg den Gangen,
og var saa lykkelig. —

De bleve atter Vener.

Se saa, idag kom da rigtig din Klogskab frem! Det er meget interessant at høre, hvilken Indsigt du har i Historien; du fik vel en Gner i din Karakterbog idag, eftersom du kunde oplyse, at Harald Haarfager faldt i Slaget ved Stiklestad."

Disse Ord udtalte Marie i en bitter og spættende Tone til sin ældre Søster Julie, der gik med hende hjem fra Skolen. Marie var hidsig og opbrusende og kunde komme i Fyr og Flamme ved det mindste, der gik hende imod. Men var hun snar til at blive fornærmet og udtale ubetænksomme Ord, saa var hun ogsaa snar til at angre og bede om Tilgivelse. Julie derimod havde en mere stille og jevn Karakter, men blev hun

først fornærmet, saa sad det længe i hende. Mariæ spottende Bemærkning angaaende Søsterens Feiltagelse i Skolen gik som en Pil ind i Julies Hjerter, der i sit stille Sind tænkte: Ja, det skal blive dig dyrt saaledes at haane mig; du er saa interesseret af at se mine Duffer og mit Legetoi, men nu skal du saa holde din Næse derifra. Julie var for stolt til at give Marie noget Svar. Paa Veien traf hun en Legeføster, og med denne skyndte hun sig nu hjem, idet de begge vendte sig om og neiede dybt med en haanende Mine for Marie. Ankommen til Hjemmet tog nu Julie frem alt sit Legetoi, sine Duffer, Bugger, Tjhestel og meget saadant, og med disse Sager gik de ind i et eget Værelse og aflaaede Døren efter sig. Staffels Marie kom strax bagefter, men i hvilken Tilstand! Yderlig forarget over sin Søsters og hendes Venindes dybe Bif, skulde hun skynde sig en Gjenvei for at komme dem i Forfjebet og anklage dem for sin Moder; men under sin usomme Fart var hun saa uheldig at falde i en Smudspøl, i hvilken hun blev saa ynkelig tilredt. I denne Skikkelse kom hun forbi Vinduerne til det Værelse, hvori Legeføstrene stode og ventede paa hendes Komme. Ved Synet af Søsteren udbrod Julie i lydelig Latter, der næsten bragte Mariæ Hjerter til at briste af Forargelse. Moderen blev forskrækket baade over sit Barns Udseende og den oprørte Sindsstemning, hvori Marie befandt sig. Imidlertid fik nu Marie tørre og rene Klæder paa og havde snart glemt hele sin Ulykke. Hun sølte, at det var hendes egen Skyld, at Julie var bleven saa fornærmet, og hun tænkte strax paa at gjøre det godt igjen. Da hun havde et aabent Hjerter for Guds Ords Sandhed, kunde hun ikke andet end betragte de smudsige Klæder som Billede paa Synden og den Urenhed, den har med sig. Moderen trostede sin lille Marie og henlede hende hendes Opmærksomhed

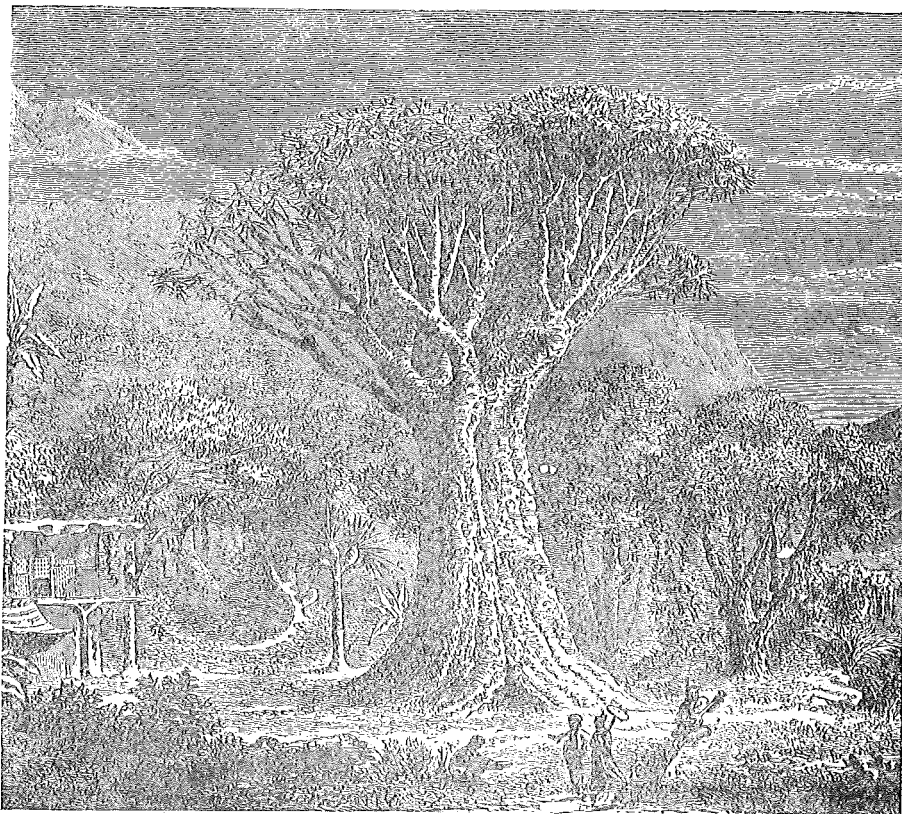
paa Sakarias 2, 4, hvor der staar, at Josva, den Yppersteprest, stod for Herren Engel iført skidne Klæder og anklagedes af Djævelen; men Herren gav den Befaling: Borttager de skidne Klæder af ham; hvorefter han sagde til Josva: Se jeg haver borttaget din Misgjerning fra dig og vil iføre dig Helligdagsklæder. Marie anvendte disse Ord paa sig og tænkte: ligesom nu Mama har taget af mig de skidne Klæder og iført mig rene, saaledes har Jesus borttaget mine Synder ved sit Blod og givet mig sin Retfærdighed. Hvem kan undres over, at Marie var lykkelig. Middagsmaden stod snart paa Bordet, og Julie og hendes Veninde kom ind, men fortsatte fremdeles at se ad Mariæ Ulykke. Mariæ store, klare Dine udtrykte Bedrøvelse og Anger, men Julies kold og fornem Selvøielse. Da de gik fra Bordet, søgte Marie at nærme sig sin Søster, men denne viste hende tilbage med kold Foragt, derimod søgte hun at vise sin Veninde al mulig Venlighed. De stængte sig atter inde i sit Bærelse og fortsatte med sine Lege hele Eftermiddagen. Aftenen kom, og Søstrene skulde gaa til Hvile i samme Bærelse. Marie rettede flere venlige Spørgsmaal til sin Søster, men fik intet Svar. Forældrene havde lært sine Børn at læse Aftenbon og Fadervor. Marie sølte Trang til at bede, ja hun græd og bad Gud om Forladelse for sin Synd; Julie skyndte sig at blive færdig med Aftenbonnen, men da hun kom til den femte Bon i Fadervor, gik der ligesom en Pil igjennem hendes Indre; thi hun erindrede, at Faderen nylig havde sagt, at dersom vi bede denne Bon og nærer Brede og Bitterhed i vore Hjerter, da bede vi, at Gud skal have det samme Sindelag imod os. Hun vovede ikke at fremstige Bonnen, men var endnu for stiv til at følge Samvittighedens Stemme, der sagde: Gaa nu hen og forlig dig med din Søster og bed hende om Forladelse. Julie

blev mere og mere urolig; hun vendte sig uophørlig i sin Seng, men Sønnen flyede fra hendes Dine. Hun var bange for Mørket og turde ikke bede Gud om Beskyttelse; thi Samvittigheden sagde: du er en Hykler. Endnu engang lod et venligt "Julie" fra Mariæ Seng, men trodsende Samvittighedens Stemme, gav Julie fremdeles intet Svar. Efter flere Timers Uro og Angest slumrede Julie endelig ind, men vaagnede atter efter et Par Timers urolig Søvn med Angestens Svæb paa sin Pande. Hun havde haft en skrækkelig Drøm. Hun syntes at se Fader, Moder og Marie i en deilig Have, fuld af de nydeligste Frugter, men selv stod hun udenfor et høit Jerngitter og kunde ikke komme ind. Hun syntes, at Jorden bevægede sig under hendes Fødder, og hun holdt paa at glide ned i et sort uhyggeligt Dyb. Hun klamrede sig fast i Jerngitteret og udstødte et Rødskrig — just da vaagnede hun. Nu sølte Julie Trang til at bede sin Søster om Forladelse, men Marie sov som den, der havde en god Samvittighed, og fandt ved sin Opvaagnen Julies Seng tom. Hun skyndte sig op og gjorde sig færdig, og da hun saa ud gjennem Vinduet, blev hun var Julie nede i Haven og skyndte sig ud til hende. Julie havde bruffet af en stor, hvid Rose og med denne nærmede hun sig sin Søster, tog hende om Halsen og sagde grædende: kan du tilgive mig? Marie greb Søsterens Haand, trykkede et varmt Kys paa hendes Kind og sagde: kan du tilgive mig? Nu fulgte der hjerterlige Forstringer om gjensidig Kjærlighed og som Tegn paa sin Anger og inderlige Kjærlighed bad Julie om Lov til at faa fæste sin hvide Rose paa Mariæ Bryst.

Det Vanskeligste og det Letteste.

Thales siger, at det Vanskeligste er at kjende sig selv, det Letteste er at domme andre.

Drage træet.

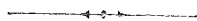

Paa dette Billede er det store Træ aabenbart Hovedsagen. Men hvad har han tænkt, som har optegnet et saa strækfeligt stort Træ. Ei! den Mand har godt vist, hvad han gjør. Han har ikke leveret en falsk Tegning. Med Hensigt har han tegnet de smaa Mennesker fremme ved Stammen for dermed at vise, hvor uendelig smaa Mennesker tage sig ud ved Siden af det uhyre Træ. Og derfor har han ogsaa sat et Hus paa venstre Side af Træet og andre Træer tilhøire og venstre af det, for at Størrelsen af det store Træ i Midten ret kunde falde i Sinene.

Et saadant Træ har I, hære Børn, endnu aldrig seet i eders Have. Et saadant Træ findes ikke i nogen af alle de

forenede Stater i Amerika. For at faa et saadant Træ maa man gaa til de bedste sydligere liggende Lande. Og selv der støder man ikke meget ofte paa et Træ af lignende Lykkelse og Høide. Det Træ, som I her se, hedder Drage træet. Det bliver, naar ingen Ulykke rammer det, meget over 1000 Aar gammelt og voxer og grønnes naastadelig. Man kjender til et saadant Træ paa Den Teneriffa, hvis Stamme, 12 Fod over Jorden, har et Omfang af 50 Fod.

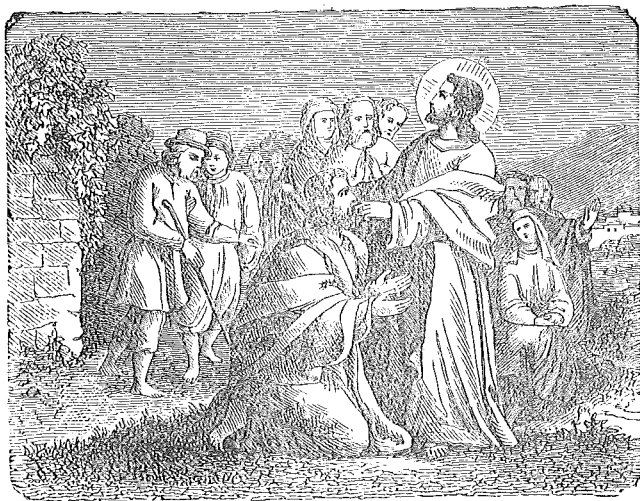
I Californien findes Træer, som ere mere end 300 Fod høie. Med Støtthed kunne saadanne flue ned paa mangt et prægtigt Kirkeetaarn.

Den Døvfstumme.

Dette Billede viser Eder, kjære Born, den Herre Jesus, idet han helbreder en

døvfstum Mand. Mange af Eder have vist seet saadanne døvfstumme Mennesker. Men have I da ogsaa rigtigt betænkt, hvor ulykkelige de maa være?

Have I betænkt, hvorledes en saadan Døvfstum maa være tilmode, naar han gaar der i sin dødsstille Tausshed og ikke kan udtrykke sine Tanker og Følelser med Ord, men kun med Gebærder, som ere uforstaaelige for de fleste Andre. Han mærker intet til Fuglenes Sang, han hører ikke en Faders eller Moders venlige Stemme; ubemærket ruller ogsaa Guds majestætiske Torden over hans Hoved, og Sangen eller Musikkens behagelige Toner kunne ikke oplive hans tungstundige Sjæl. Gravens Stilhed omgiver ham, og af Læbernes og Hændernes Bevægelser søger han at gaae sig til deres Mening, som omgive ham. Bistnol gives der Skoler for saadanne Døvfstumme, hvor de blive underviste i Læsning og andre nyttige Ting og endog bliver dannede til ret dygtige Haandværkere — men med Alt dette kunne de dog hverken høre, tale eller synge!

Da en saadan stakkels Døvfstum af medlidende Venner blev ført til Jesus, forat han skulde lægge Haanden paa ham og helbrede ham, "Saa tog han

ham i Enrum" fortælles der os af Evangelisten Marcus i Slutningen af det 7de Kap., "og lagde sine Fingre i hans Øren og spyttede og rørte ved hans Tunge og saa op til Himmelen, sukede og sagde til ham: Ephphata! det er: oplad dig! Og strax aabnedes hans Øren og hans Tunges Baand løsnedes" — og han kunde høre og tale, som de Andre.

Men hvorfor sukede vel den kjære Frelser, kunne I vel spørge, da han saa denne døvfstumme Mand? Jo, han sukede over den Jammer og Elendighed, som ved Synden er kommet ind i Verden. Det var hans store Barmhertighed, det, at han vikes over vor Jammer, det var det, som pressede dette Suk frem af hans Hjerte og derpaa drev ham til at hjælpe den ulykkelige Mand til at kunne høre og tale.

I kunne tænke Eder, kjære Born, hvor glad den stakkels Mand maatte blive! Han talte siden altid om, hvor god Jesus havde været imod ham. Men tale I ogsaa derom, kjære Born? Jesus har været ligesaa god imod Eder, som han

var mod denne Døvstumme. Thi ogsaa I have den Herre Jesus at takke for, at I kunne høre og tale. Og I have ogsaa saa mange andre gode Ting at takke ham for, som vist Ederes Forældre og Lærere ofte har fortalt Eder om. Saa takker da Jesus derfor og tal om hans Godhed imod Eder! Siger ogsaa I, hvad de Folk sagde, som saa og horte, hvad Jesus havde gjort mod den Døvstumme: "Han haver gjort alle Ting vel; baare gjør han, at de Døve høre, og at de Naallose tale."

Hvortil nytter Troen paa Jesus?

En ung Reger blev paa sin Herres Befaling bunden til en Pæl og plibstet, fordi han var gaaet hen for at høre Evangeliet prædike, uagtet Herren havde forbudt det; og medens man nu slog ham paa det grusomste, sagde hans Herre:

"Hvortil nytter dig nu din Jesus Kristus?"

"Herre," svarede Slaven, "han hjælper mig til at lide med Taalmodighed."

"Man fordoble Pisteflagene", raabte Herren, "lad ham saa fem og tyve til."

Efterat Regeren havde udstaaet denne nye Straf, spurgte Herren atter: "Hvortil nytter dig nu din Jesus Kristus?"

"Han lover mig i det evige Liv Erstatning for alle Lidelser herne."

"Endnu fem og tyve Slag," befalede den grusomme Herre.

Dette var mere end den stakkets Reger havde kræfter til at udholde; da det sidste Slag faldt, var han Døden nær.

"Og hvortil nytter dig nu din Jesus Kristus?" skreg Herren endnu engang.

"Han hjælper mig til at bede for dig, Herre," svarede den Døende, — det var hans sidste Ord.

Missionæren og Hinduen.

Missionæren Lacroix prædikede engang i en Bazar, omringet af en stor Mængde Hinduer, og talte med Barme og Inderlighed om Jesu Christi Frelsergjerning. Bludselig hæver en af Tilhørerne, som blev opirret over den Iver og Kraft, hvormed han udtrykte sig, en tung Stok for at tildele Prædikanten et Slag i Hovedet. Lykkeligvis gjorde Lacroix en Bevægelse, saa at Slaget kun traf hans Skulder; men Slaget var saa voldsomt, at det forarsagede Smerte, og havde det truffet Tindingen, havde han vistnok aldrig reist sig mere.

Et Skrig lod fra de Tilstedeværende, som uagtet de vare Hedninger, dog forlangte, at den Skyldige skulde overleveres i Retfærdighedens Hænder. Lacroix vilde imidlertid intet høre herom, og da Bevægelsen havde lagt sig, og Stillehed igjen var indtraadt, vendte han sig imod Fornærmeren og sagde: "Du har handlet slet, og du har saavel overtraadt Menneftenes som Guds Lov. Jeg kunde derfor overlevere dig til Retten, og jeg har her Vidner nok, saa du vilde blive domfældt. Men Jesus Kristus, min Herre og Frelser, har befalet mig at elske mine Fiender og gjøre dem vel, som behandle mig ilde. Gaa derfor fri og i Fred tilbage til dit Hus; men husk paa, medens du nyder denne Frihed og Fred, at det er Jesus Kristus, som du skylder den, at det er af Kjærlighed til ham, at jeg ikke har ladet dig sætte i Fængsel."

Den hele Forsamling blev grebet af Forbauselse ved at se en Dpforsel, som var saa fuldkommen modsat den Mand, der gik igjennem deres Religion, og alle gav sig til at raabe: "Væ, Væ være Jesus Kristus!"

Den smukke Bøn.

Franke og hans Kollega, Prof. s. for Anton, spadserede engang sammen ude paa Landet. De hørte en Børnestemme i Nærheden og bemærkede bag nogle Buske to knælende Børn, hvoraf det ene bad høit til Gud med stor Varme og Inderlighed. De to Professorer lyttede bevægede og ophøiede til Børnets Bøn; men man kan tænke sig deres smertelige Forbauselse, da Børnene reiste sig, og den, der havde bedet, sagde: "Har jeg ikke nu gjort en smuk Bøn?"

"Dette Børn," raabte Anton senere, "har blot ligesom udtalt det, som altfor ofte bevæger sig i vore Hjerner. Hvergang Gud giver os Raade til at bede varmt og inderligt, tænke vi da ikke som dette Børn. Ak, naar vi ret noie betragte vore Dyder, saa finde vi ogsaa dem besmittede af Synd, og det ofte af den farligste af alle Synder — Hovmod."

Vi komme her til ogsaa at mindes, hvad Østerlands store Digter, Sandi, elsteds fortæller. I hans Ungdom hændte det en Dag, at han fremsagde Aftienbønnen for sin Familie. Hans Brødre vare faldne isøvn, og han sagde til sin Fader: "Se, Fader, de sove, og jeg beder."

"Min Son," svarede Faderen, "vilde det ikke have været bedre, om du havde sovet ligesom de, end at du skal rose dig af, hvad du har gjort?"

Sjæler hverandre.

En Rejsende, der drog over Alperne, blev paa Toppen af et høit Bjerg overfaldt af et heftigt Sneveir. Luften blev formørket, Kulden tiltog, og en bidende Blind gjenmemisnede ham.

I nogen Tid hæmpede han imod Uveiret; men tilsidst udtomtes hans Kræfter — hans Lemmer stivnede, og en overvældende Mæthed bemægtigede sig ham.

Hans Bøn nægtede næsten at gjøre sin Tjeneste, og ude af Stand til at modstaa denne uheldsvangre Dødsghed var han i Begreb med at ville lægge sig paa Sneen og overgive sig til Sønnen, hvorfra han da ikke mere her paa Jorden vilde være opvaagnet, da han pludselig opdagede et Menneske, som slæbte sig hen ad Veien, og som syntes at være i en endnu uheldigere Forfatning end han selv var i. Denne anden Rejsende var aldeles forkommen, han kunde neppe røre sig af Stedet og syntes Døden nær. Ved Synet af den Ulykkelige gjorde han, som selv var nær ved at bukke under for Mætheden, endnu en Anstrængelse; han slæbte sig hen til sin døende Lidelseskammerat, tog hans Hænder i sine og søgte at opvarme dem. Ved Gnidning prøvede han paa at faa Liv og Varme tilbage i de stivnede Lemmer, medens han paa samme Tid hviskede beroligende og trostefulde Ord i den Forulykkedes Øre.

Hans Bestræbelser lykkedes. Den Døende gjenvandt lidt efter lidt sine Kræfter og var endelig istand til at fortsætte sin Vej; men det var endnu ikke alt, den medlidende Mand var selv bleven stærkere under sine ivrige Bestræbelser, og idet han reddede sin Ulykkesfælle, havde han ogsaa reddet sit eget Liv. Blodet strømmede paany gennem hans Arter, Lege- met havde faaet den naturlige Varme, og Dødsgheden var besejret.

De to Rejsende begav sig atter paa Veien, lykkelige og taknemmelige over at være frelst fra en saa stor Fare. Uveiret havde lagt sig, og de kunde uden Frygt drage videre ned af Bjerget.

Christen, naar din Sjel er kold og lidgældig, gjør da noget for at oplive og styrke en anden Sjel i din Nærhed, anstreng dig for at gjøre din Næste noget Godt, for at oplive hans Tro, der gives intet bedre Middel til ogsaa at gjøre din egen varmere og mere levende.

De to Gjerrige.

(Et hebraisk Eventyr.)

Der var engang i Kufa en Gjerrig, som hørte, at der i Basfora levede en Gjerrig, som var endnu gjerrigere end han selv. "Hos ham maa jeg gaa i Skole," tænkte han; "der kan være noget at lære." Strax reiste han til Basfora og fremstillede sig for den Gjerrige. "Velkommen!" sagde den Gjerrige i Basfora. Vi skal gaa lige paa Torvet og kjøbe Mad." Saa gif de til en Bager. "Har du godt Brod?" "Ja, godt, — friskt og mygt som Smør." "Ser du det?" sagde Manden fra Basfora til ham fra Kufa. "Godt Brod lignes ved Smør, og da vi kun kan spise lidt Smør, vil det være billigst; vi vil derfor spare og lade os nøie med Smør."

Saa gif de til Smørhandleren og spurgte, om han havde godt Smør.

"Ja, godt, — friskt og godt som den fineste Olivenolie." "Ser du det?" sagde den Gjerrige fra Basfora. "Det bedste Smør lignes ved Olie, og saa maa den være at foretrække."

Saa kom de til Oliehandleren.

"Har du god Olie?"

"Ja, god, — klar og gjennemsigtig som Vand."

"Ser du det?" sagde Basfora-Manden, "Efter dette er Vand det bedste af alt. Hjemme har jeg en hel Botte, og du skal være min velkomne Gjest."

Hjemme fik de intet andet end Vand, fordi de havde lært, at Vand var bedre end Olie, Olie bedre end Smør, og Smør bedre end Brod.

"Det var velsignedt," sagde den Gjerrige fra Kufa. "Jeg har ikke reist den lange Vej hid for intet."

En Filosof om Børnenes Bønner.

I et Brev til en Ven, der havde mange Børn, skrev den berømte Filosof Schelling den 27de Febr. 1812:

"Lykke og Velsignelse med Børnene! Ingen Bønner trænge saa mægtigt op til Himmelen som Børnenes Bønner. Lær du tidligt dine Børn at bede."

Gaade.

(Et en liden Ven, hvis Navn er Oplosningen paa Gaaden.)

Hvis du hel hjæft med Maalstræv dig befatter
Bogstaver nok du i det Første ser;
Men hvis du end den gamle Skole satter,
Da maa du vistnok bruge nogle fler.

En Egenkab det lille Ord betegner,
Som prives kan hos Jern og Staal og
Fjeld;
Men har dit Hjerte den, da snart hen-
blegner
Hvert Haab for dig at naa til Lysets
Bæld.

Naar onde Tanker vil saa listig drage
Ind i din Sjæl og søge der en Havn,
Du med det Andet dem paa Flugt kan
jage,
Naar fast du siger det i Jesu Navn.

Et Navn det Hele er; men du maa glette
Om For, om Tilnavn eller begge to;
Thi ikke mer jeg Gjæringen vil lette,
Og at jeg nok har sagt, det er min Tro.

Nodder at knække.

Naar blev Veien træt, naar blev Bro-
det hungrikt, og naar tørstede Vandet? —

Oplosning paa den i No. 6 anført: Gaade:
Havkat.

Børneblad, 2den Mærg., 1876,

udkommer 1 Gang om Maaned. Prisen er 35 Cents pr. Exemplar. Til vore Agenter, der selv holde Navneliste og sørge for Bladets Udbringning og Betaling, leveres Bladet (uden Paaskrivning af de enkelte Abonnenters Navne) billigere, nemlig:

3 Pakker paa fra 5—9 Cyp. efter 30 Cts. pr. Cy.

— " " 10—49 " 25 " —

— " " 50 og derover " 20 " —

Betalingen erlægges forskudsvis. Hvis ikke, forhøjes Prisen med 5 Cts. pr. Cypse.

Da Pastor J. B. Frich bliver fraværende indtil Slutningen af September, adresseres herester Alt, hvad der angaar Bladet:

"Børneblad"

bog 305, La Cross, Wis.